

Arany- és Gémánt matúra okleveleket adtak át a komáromi gimnáziumban**„...az új eleveisége tartja meg a régieket is élőnek”**

A komáromi magyar gimnáziumban két évvel ezelőtt elhatározták, hogy hagyományteremtő szándékkal Arany- és Gyémánt matúra okleveleket adnak át az iskola ötven-, illetve hatvan éve végzett növendékeinek. Az ötletadó Horváth József volt, aki 1950-ben egyik alapítója volt az újrainduló iskolának és hosszú időn keresztül igazgatta az intézményt. Az oklevelek átadására idén másodszor került sor az érintettek érettségi találkozóján. A *Gyémánt matúra* okleveleket az iskola jelenlegi igazgatója, Andruskó Imre a pannonhalmi főapáttal együtt adta át, ezzel is jelezve, hogy az iskola a volt bencés gimnázium szellemiségére, értékeire támaszkodva kívánja folytatni munkáját és vállalja a folyamatosságot a „hely szellemével”.

Az idei *Arany matúra* okleveleket a jelenlegi igazgató mellett maga Horváth József adhatta át, aki ötven évvel ezelőtt igazgatóként szignálta az akkor érettségizők bizonyítványait. „Komárom városa annak idején azzal a feltétellel adta át az épületet Pannonhalmának és a bencés atyáknak, hogy itt mindig gimnázium legyen, és az oktatásban, a tanulók felvételében, értékelésében ne legyen különbség nem, faj, vallás szerint. Ezt az elvet ez az iskola megtartotta, és tovább viszi” - mondotta az egykori igazgató. – „Hagyománya az iskolának az is, hogy visszacsalogatja azokat a végzős tanárokat, akik ebből az iskolából indultak el. A tantestületnek több mint a fele mindig az iskola régi növendékeiből kerül ki, akiknek más a viszonya az épülethez, a tantermekhez, ahhoz a légkörhöz és szellemhez, amelyet ez az iskola mindig is képviselt. Ötévi némaság után 300 éves gyökerekből táplálkozva indulhattunk újra 1950-ben. A fiatal, kezdő tanárok között, akik 54 évvel ezelőtt taposták az utat, 28 évesen én voltam a legidősebb. Azon öt lelkes fiatal közül, akik elsőnek jelentkeztünk ide, már csak magam maradtam. A folytonosság a régi bencés gimnázium és az új iskola között a saját személyemben megvolt, hiszen én bencés diákként érettségiztem ebben az iskolában.

Igazgatóként iparkodtam megvalósítani azokat az elveket, amelyeket annak idején diákként magam is elsajátítottam, és amelyeknek a továbbvitelére magamnak esküt tettem. Ezek: az igaz emberség, a tudományok iránti szeretet és az egymás iránti megbecsülés. A mostani igazgatóban, Andruskó Imrében pedig, aki szintén ennek az iskolának a neveltje, szinte magamat látom, mint egykor a régi pun veteránok az öreg Hasdrubalt látták visszatérni az ifjú Hannibál személyében, amikor bemutatták őt a sereg előtt. Ahogyan az ő személye volt a biztosíték eszméi továbbvitelének, a római elnyomás elleni harcnak, éppen úgy viszik tovább a mi utódaink is ezt a szellemet. Tanítványaink mindig egészséges nemzeti öntudattal rendelkeztek annak a genius locinak megfelelően, amelyet ez az épület magában hordoz. Ennek az iskolának a tanulóit voltak az egyetlenek, akik 1956-ban nem írták alá a magyar forradalmat elítélő kiáltványt. Eljöttek közénk azok, akik ezt meg akarták szavaztatni, de felszólításukra egyetlen kéz sem emelkedett a magasba. Ez a szellem megmaradt egészen a mai napig és tiltakozik minden ellen, ami nem természetes, amely testünkkel, lelkünkkel ellenkezik, és befogad magába minden jót, szépet, kedveset, értékeset, amelyet az embernek magában hordoznia kell.” – mondotta Horváth József az ötvenéves érettségi találkozón.

„az új elevensége tartja meg...”

„Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még mindig élünk” – kezdte emlékező szavait dr. Erdélyi Géza püspök az ötven éve érettségizettek nevében. „Életünk, befutott pályánk eredményei fényesen igazolják, hogy egykor nagyszerű tanárok tanítottak és szeretett alma materünk jól felkészített a küzdelmekre, a mindennapi életre. Jelképes diáktarisznyánkba kincseket helyezett el ez az iskola, s ezeket a kincseket sikerült jól kamatoztatnunk egész közösségünk javára. Horváth József igazgató úrnak elsősorban azt szeretnénk most megköszönni – íme közöttünk van, hála a jó Istennek -, hogy kiváló taktikai érzékkel biztosította a gimnazisták számára a tanuláshoz szükséges nyugodt légkört, pedig igen nehéz időket éltünk akkor.” A püspök úr ezután egy-egy kedves mozzanattal felidézte volt tanáraikkal és időközben már eltávozott diáktársaikkal kapcsolatos emlékeit.

Emlékeztek, és ugyancsak *Arany matúra* oklevelet vettek át a Király püspök utcai patinás épületben működő pedagógiai iskola első végzős óvónői is, akiket szószólójuk a „fényes szellők” és a „zakatol a vonat” nemzedékének nevezett, mert „akkor olyan idők járták...” De „iskolákat, óvodákat alapítottatok, ti alapoztátok meg a szlovákiai magyar tanügy harmadvirágzását, az óvodaügyet, s lettetek ezzel a humanisztikus oktatásügy elkötelezettjeivé. Sokszor és büszkén gondolok nagyszerű munkátokra.” – mondotta nekik Mózsai Ferenc, egykori óraadó tanárunk.

Ez a generáció volt az, amely megalapozta az újraindult komáromi iskola iránt a bizalmat. Számos országosan ismert személy került ki közülük. Az iskola egyik kezdő tanára, Turczel Lajos körül olyan irodalmi műhely alakult ki, amelyet Koncsol László, Tózsér Árpád, Nagy Lajos neve fémjelez. Közöttük volt Nagy János szobrász, Dr. Baštrnák Ferenc országos híró sebészfőorvos, számos kiváló tudós, mérnök, orvos, és pedagógusok egész sora. Horváth József szavait idézve: „Olyan emberek, akiknek ha nevük az újságokban nem is jelenik meg, de ott van a köztudatban és azoknak a szívében, akiket ők neveltek, akik az ő tudásuk révén váltak szintén naggyá.”

Az idei ötvenéves találkozón adott hírt először az előkészítő csoport megbízásából Dr. Baštrnák Ferenc és Slančíkné Bognár Zsuzsanna arról, hogy az iskola volt diákjai és huzamosabb ideje itt tanító tanárai „öreg diákok egyesületének” létrehozását készítik elő. A baráti társaságként működő egyesületbe mindenkit várnak, „aki idetartozónak vallja magát. A 21. században, a technika, az SMS, az Internet világában egyre jobban hiányzik a baráti kézszerítés, elmaradnak a személyes találkozások, építő beszélgetések” – mondotta Baštrnák Ferenc. A háború utáni első igazi évfolyam tagjai közül máris sokan jelezték, hogy örülnek az ötletnek és szívesen bekapcsolódnak a további szervezésbe.

-thg-

(Megjelent a Szabad Újság 2004. július 7-i számában)

A régi és az új igazgató Arany Matúra oklevelet ad át az 50 éve érettségizetteknek